

моля за нея! Ще поднеса дар! Не плачи... Като те гледам, сърцето ми се къса! Ти си ми на сърцето! Пет мъжки сте и осем женски... Погледни ме! Аз, ще умра за теб! Теб те обичам, Ремо, като единствения Господ! И Господ го знае!

– Майко, каква вина имам, майчице?! Какво трябва да платя на Всевишния?! Тя ми беше златото! Щастието ми! Богатството ми! Нямам желание да живея... Знаеш ли...

– Знаеш ли какво?! Стани утре рано и иди в града. Имам една приятелка-гажи. Госпожа Делчева. Доведи я! Кажи ѝ, че аз, Ирина, искам тя да ни посети! Тя е лекарка, голям специалист! Аз работих в дома ѝ... Ще дойде тя! Тя ще я излекува! Казвам ти истината! Ще ходиш ли? Аз, докато се върна от църквата, ти ще дойдеш с нея... Зная, душата ми подсказва, че тя ще я излекува! Ще я изцери! Такава е волята на нашия всевиш Господ!

– Гажи?!

– Гажи!

– От нас, рома, по-добре лекува?!

– Повярвай ми!

А Саня, свита на дървото, стоеше горе и се криеше, потопена в своя страх.

* * *

Мами чу шума от колата на Ремо и излезе на двора. Щом слезе, тя веднага го попита:

– Е, как, намерили гажейката?!

– Майко... Майко... Умряла е жената...

– Умряла! Не думай! Здрава беше като камък!

– Камък-мамък! Умряла!

– Ти, мъжо, като си тръгнал за града, защо не ми каза! – попита го ядосана жена му Дениза. – Много криете от мен...

– О, престани моля ти се! Не ми мъти ума и ти! Малко ли са ми притесненията!? Какво щеше да искаш от града! Какво!?

– Щях да искам един биберон да купиш на бебето, та да престана да го кърмя...

– Каквоооо? – нададе вой свекърва ѝ Мами. – Да не кърмиш малкото ми дете?! Дупе те лъже! Ще го кърмиш дотогава, докато то само не се откаже!

– Не ме учи, старице! Имам желание да обърна малко